

KONGREGACJA SPRAW KANONIZACYJNYCH

[ARCHIDIECEZJA] KRAKOWSKA
PROCES BEATYFIKACYJNY I KANONIZACYJNY
SŁUGI BOŻEGO **PAWŁA SMOLIKOWSKIEGO**
KAPŁANA ZE ZGROMADZENIA ZMARTWYCHWSTANIA P.N.J.C.
(1849-1926)

DEKRET O HEROICZNOŚCI CNÓT

„Tak więc nie zależąc od nikogo, stałem się niewolnikiem wszystkich, aby tym liczniejsi byli ci, których pozyskam. ...stałem się wszystkim dla wszystkich, żeby uratować choć niektórych.” (1 Kor 9,19.22)

Niniejsze wyznanie Apostoła Narodów, który ukazuje swoje utożsamienie się z Panem Jezusem jako wzór życia dla apostołów wszystkich czasów, najlepiej podsumowuje najgłębsze przekonania duchowe Sługi Bożego Pawła Smolikowskiego i zachwycający styl jego licznych przedsięwzięć apostoelskich i duszpasterskich. Prawdziwą istotą jego życia wewnętrznego był bowiem nieustanny i pełen miłości dialog z Panem Jezusem i codzienna więź z Nim poprzez heroiczne naśladowanie Jego życia jako Zbawiciela. Owa więź z Chrystusem, który tak umiłował ludzi, iż stał się ich sługą, była siłą, która przynaglała Księdza Pawła do przekraczania samego siebie i do utożsamiania się z innymi, aby móc lepiej im służyć i za wszelką cenę zbawić przynajmniej tych, których wola Boża stawiała na jego drodze.

Sługa Boży urodził się w Twerze, w Rosji, 4 lutego 1849 roku i otrzymał chrzest 13 marca. Jego ojciec był inżynierem wojskowym, a matka pochodziła z rodziny szlacheckiej. Po upadku powstania Polski przeciwko reżimowi carskiemu (1830-1831), będąc oboje Polakami, znaleźli się w Rosji. W domu rodzinnym Paweł nie tylko oddychał klimatem głębokiej religijności, ale otrzymał również pierwszą formację intelektualną, nauczył się między innymi francuskiego, niemieckiego, angielskiego i rosyjskiego. Dziesięć lat po jego urodzeniu rodzina przeprowadziła się do Warszawy.

W międzyczasie Paweł zaczął coraz wyraźniej uświadamiać sobie powołanie do kapłaństwa i życia zakonnego, które udało mu się zrealizować po wstąpieniu do nowicjatu świeżo powstałego Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego. Pierwsze śluby złożył w roku 1868, wieczyste 5 marca 1873 roku, a 15 kwietnia tegoż roku został wyświęcony na kapłana w obrządku wschodnim, z intencją podjęcia posługiwania misyjnego pośród Unitów Bułgarskich z nadzieją na przyczynienie się w ten

sposób do zjednoczenia Rosji z Kościołem. Początkowo musiał jednak zastąpić mistrza nowicjuszy na Mentorelli, w pobliżu Rzymu, co dało mu okazję do ukończenia studiów doktoratem z teologii.

W roku 1874 przybył do Bułgarii jako wychowawca i misjonarz. Kilka lat później przeniósł się do Lwowa, w dzisiejszej Ukrainie. Po latach intensywnego posługiwania zwłaszcza wśród dzieci i młodzieży został mianowany rektorem Kolegium Polskiego w Rzymie. Jako owoc tej pracy wychowawczej powstał oryginalny system pedagogiczny, do dziś praktykowany przez jego duchowych synów. W Rzymie pełnił także liczne funkcje wewnątrz swego Zgromadzenia, włącznie z przełożeniem generalnym, na które został wybrany w 1895 roku. Jego dziesięcioletni generałat charakteryzował się troską o poziom życia duchowego współbraci, ale nie był wolny od napięć, spowodowanych przede wszystkim wprowadzeniem nowych Konstytucji, które nie wszyscy podzielali.

W roku 1905 Ksiądz Paweł został ponownie mianowany rektorem Kolegium Polskiego w Rzymie. Kiedy jednak wybuchła Pierwsza Wojna Światowa Sługa Boży, jako obywatel Imperium Habsburskiego, musiał opuścić Włochy, które były w konflikcie z Austrią. Z tego powodu w 1915 przeniósł się do Kęt, w Polsce, gdzie posługiwał jako kapelan Sióstr Zmartwychwstańek i wizytator Zmartwychwstańców w krajach monarchii austrowęgierskiej i w misjach na Wschodzie.

Po zakończeniu działań wojennych pełnił jeszcze przez dwa lata posługę rektora Kolegium Polskiego, by w roku 1921 przenieść się do Krakowa, gdzie został mistrzem nowicjuszy i zaangażował się w głoszenie słowa Bożego i w kierownictwo duchowe. W tym okresie usystematyzował, rozwinął i rozpowszechnił odziedziczoną po Założycielach swego Zgromadzenia duchowość paschalną, która dzięki przykładowi jego życia i licznym publikacjom stała się cennym skarbem dla Zmartwychwstańców i dla całego Kościoła. Od roku 1924 stan jego zdrowia zaczął ulegać pogorszeniu i pojawiły się znaki postępującego paraliżu.

We wszystkich wyżej wymienionych okresach swego życia Sługa Boży z entuzjazmem i konsekwencją odpowiadał na Boże powołanie. Owa odpowiedź była znakiem chęci poszukiwania drogi doskonałości i kroczenia po niej z wielkodusznością. Wielką była jego wiara, karmiona codzienną modlitwą i duchowością eucharystyczną i maryjną. Cechowała go płomienna miłość, która ukierunkowywała jego życie na służbę Bogu i bliźniemu. Całkowite zdanie się na wolę Bożą, dokładne wypełnianie obowiązków posługi kapłańskiej, poświęcenie dla dusz, duch umartwienia jako wynagrodzenie za zniewagi czci Bożej, były jego pierwszymi myślami i najważniejszymi uczynkami dnia codziennego. Z nich wywodziła się głęboka miłość pasterska, która miała za swój wzór Najświętsze Serce Jezusa, w którego zasługach pokładał całą swą ufność.

Żył w obecności Pana i szczególnie w momentach prób i trudności okazywał łagodne męstwo i roztropne umiarkowanie. Świadectwa jego niezłomnej wierności Kościołowi i Jego urzędowi nauczycielskiemu były bardzo liczne. "Wewnętrzny klimat" jego duchowej sylwetki charakteryzowała głęboka pokora, dzięki której czuł się zawsze zwykłym narzędziem w rękach Pana, do którego żywił ogromną wdzięczność za powołanie kapłańskie i do życia konsekrowanego.

Sługa Boży zakończył swe ziemskie życie 11 września 1926 roku. Na pogrzeb

przybyły tłumy współbraci, duchowieństwa i wiernych, widoczny znak czci i przekonania o świętości jego życia oraz wdzięczności za dziedzictwo, które po sobie zostawił.

W oparciu o tę sławę świętości w dniach od 24 maja 1966 do 29 kwietnia 1968 przy Kurii Arcybiskupiej w Krakowie odbył się proces informacyjny oraz dwa procesy rogatoryjne, najpierw w Krakowie, a później w Rzymie. Ich ważność prawna zostały potwierdzone przez niniejszą Kongregację dekretem z dnia 17 maja 1991 roku. Po przygotowaniu *Positio* odbyła się, zgodnie z obowiązującymi procedurami, dyskusja na temat, czy Sługa Boży wykazał się heroiczną w praktykowaniu cnót. 14 września 2010 roku miał miejsce Specjalne Posiedzenie Konsultorów Teologów, który zakończył się wynikiem pozytywnym. W dniu 5 grudnia 2017 roku Ojcowie Kardynałowie i Biskupi na Sesji Zwyczajnej, której ja, kardynał Angelo Amato, przewodniczyłem, uznali, iż Sługa Boży praktykował w sposób heroiczny cnoty teologalne i kardynałne oraz inne z nimi związane.

Po przygotowaniu dla Ojca Świętego Franciszka szczegółowej relacji o wszystkich tych sprawach przez Kardynała Prefekta, Jego Świątobliwość, przyjmując i zatwierdzając decyzję Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, w dniu dzisiejszym stwierdził:

W przypadku o którym mowa, stwierdza się, że Sługa Boży Paweł Smolikowski, kapłan ze Zgromadzenia Zmartwychwstania P.N.J.C., praktykował w stopniu heroicznym cnoty teologalne wiary, nadziei i miłości zarówno Boga jak i bliźniego oraz cnoty kardynałne roztropności, sprawiedliwości, umiarkowania i męstwa oraz inne z nimi związane.

Ten zaś dekret Najwyższy Kapłan polecił opublikować i włączyć do akt Kongregacji do Spraw Kanonizacyjnych.

Dano w Rzymie, w 18 dniu grudnia roku Pańskiego 2017

ANGELUS Card. AMATO, S. D. B.
Prefekt

+ MARCELLUS BARTOLUCCI
Arcybiskup tytularny Bevagna
Sekretarz